

3ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΟΝΟΙ, ΠΝΕΥΜΑΤΑ, ΣΤΙΞΗ

Α'. Οι τόνοι και ο τονισμός

1. Τόνοι

35. Σε κάθε λέξη που έχει δύο ή περισσότερες συλλαβές μία από αυτές τ ο ν ί ζ ε τ α ι, δηλ. προφέρεται πιο δυνατά από τις άλλες. Για να φανερώσουμε στο γραπτό λόγο ποια είναι η συλλαβή που τονίζεται, γράφουμε πάνω στο φωνήεν ή το δίφθογγο της συλλαβής αυτής ένα σημάδι που λέγεται **τόνος**: *φέ-ρω, φε-ρό-με-θα, φε-ρο-μέ-νη, φεῦ-γε, ά-πό-φευ-γε, ά-γα-θός, ά-νήρ.*

36. Οι τόνοι είναι τρεις: η **οξεΐα** (´), η **βαρεία** (˘) και η **περισπωμένη** (~): *Άρταξέρξης και Κύρος.*

2. Ονομασία των λέξεων από τον τόνο τους

37. Σε κάθε λέξη πάνω στο φωνήεν ή το δίφθογγο της συλλαβής που τονίζεται σημειώνουμε κάθε φορά έναν ο ρ ι σ μ έ ν ο τόνο (πβ. § 38 και § 39). Κατά τη θέση που έχει ο τόνος σε μια λέξη και κατά το είδος του η λέξη αυτή λέγεται:

- 1) **οξύτονη**, αν έχει οξεΐα στη λήγουσα: *πατήρ*
- 2) **παροξύτονη**, αν έχει οξεΐα στην παραλήγουσα: *μήτηρ*
- 3) **προπαροξύτονη**, αν έχει οξεΐα στην προπαραλήγουσα: *λέγομεν*
- 4) **περισπώμενη**, αν έχει περισπωμένη στη λήγουσα: *τιμῶ*
- 5) **προπερισπώμενη**, αν έχει περισπωμένη στην παραλήγουσα: *δώρον*
- 6) **βαρύτονη**, αν δεν τονίζεται στη λήγουσα: *άνθρωπος, λύω, κελεύω.*

3. Τονισμός. Γενικοί κανόνες τονισμού

38. Ο τονισμός των λέξεων στην αρχαία ελληνική γίνεται κατά τους εξής γενικούς κανόνες:

1) **Καμιά λέξη δεν τονίζεται πιο πάνω από την προπαραλήγουσα** (όπως και στην κοινή νέα ελληνική): *λέγομεν, ἐλέγομεν, ἐλεγόμεθα, ἐπικίνδυνος, ἐπικινδυνότατος.*

2) Όταν η λήγουσα είναι μακρόχρονη, η προπαραλήγουσα δεν τονίζεται: (ή βασιλίσσα, αλλά) τής βασιλίσσης, (ἀμεσοσ, αλλά) ἀμέσωσ.

3) Η προπαραλήγουσα, όταν τονίζεται, παίρνει πάντοτε οξεία: τιμώμεθα, παρήγοροσ, πείθομαι.

4) Κάθε βραχύχρονη συλλαβή, όταν τονίζεται, παίρνει πάντοτε οξεία: νέφοσ, τόποσ, ἀγαθός.

5) Η μακρόχρονη παραλήγουσα, όταν τονίζεται, παίρνει οξεία εμπρός από μακρόχρονη λήγουσα: θήκη, κώμη, παιδεύω, κλαίω.

6) Η μακρόχρονη παραλήγουσα, όταν τονίζεται, παίρνει περισπωμένη εμπρός από βραχύχρονη λήγουσα: κήποσ, χώροσ, φεύγη, κώμαι.

7) Η θέσει μακρόχρονη συλλαβή ως προς τον τονισμό λογαριάζεται βραχύχρονη: αύλαξ, κλίμαξ, μείραξ, τάξις, λύτρον (βλ. § 33, β).

8) Η βαρεία σημειώνεται στη θέση της οξείας μόνο στη λήγουσα, όταν δεν ακολουθεί στίξη ή λέξη εγκλιτική (βλ. § 43,1 και § 50): *ὁ βασιλεύς τήν μὲν πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλήν οὐκ ἠσθάνετο - τοῖς μὲν Ἑλλησιν ἔσει πιστός, τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερός - τότε βαρβαρικὸν καὶ τὸ ἑλληνικὸν - ναὸς τις.*

4. Ειδικοί κανόνες τονισμού

39. 1) Η ασυναίρετη ονομαστική, αιτιατική και κλητική των πτωτικών, όταν τονίζεται στη λήγουσα, κανονικά παίρνει οξεία:

*ὁ ποιητής, τὸν ποιητήν, ὦ ποιητά· οἱ ποιηταί, τοὺς ποιητάς, ὦ ποιηταί
ἡ φωνή, τήν φωνήν, ὦ φωνή· αἱ φωναί, τὰς φωναίς, ὦ φωναί·
πατήρ, λιμήν, ἀνδριάς· καλήν, καλάς, καλά· αὐτή, αὐτήν, αὐτάς· λαβών, ἰδών,
λελυκώς, λυθείς.*

Εξαιρέσεις βλ. § 144.

2) Η μακροκατάληκτη γενική και δοτική των πτωτικών, όταν τονίζεται στη λήγουσα, παίρνει περισπωμένη:

*τοῦ ποιητοῦ, τῶ ποιητή· τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς·
τῆς φωνής, τῆν φωνή· τῶν φωνῶν, ταῖς φωναῖς·
τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς ἀγαθῆς, τῶ ἀγαθῶ, τῆ ἀγαθῆ· τῶν ἀγαθῶν, τοῖς ἀγαθοῖς, ταῖς ἀγαθαῖς κτλ·*

αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶ, αὐτῆ· αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐταῖς κτλ.

Εξαιρέσεις βλ. § 102, 2 (τοῦ λεῶ, τῶ λεῶ κτλ.).

3) Στα πτωτικά (βλ. § 74), όπου τονίζεται η ονομαστική του ενικού εκεί τονίζονται και οι άλλες πτώσεις του ενικού και του πληθυντικού, εκτός αν εμποδίζει η λήγουσα:

λέων, λέοντος, λέοντες κτλ. - αλλά: λεόντων (βλ. § 38, 2)·

ἄρρην, ἄρρενος, ἄρρενες κτλ. - αλλά: ἄρρένων·

ἕκαστος, ἕκαστον, ἕκαστοι κτλ. - αλλά: ἐκάστου, ἐκάστων, ἐκάστους·

ὁ λύων, τοῦ λύοντος, οἱ λύοντες κτλ. - αλλά: τῶν λύοντων.

Εξαιρέσεις βλ. § 88, 3 και § 145.

4) Η λήγουσα που προέρχεται από συναίρεση, όταν τονίζεται, κανονικά παίρνει περισπωμένη:

(τιμάω) τιμῶ, (τιμάων) τιμῶν, (ἐπιμελέες) ἐπιμελεῖς·

παίρνει όμως οξεία, αν πριν από τη συναίρεση είχε οξεία η δεύτερη από τις συλλαβές που συναιρούνται:

(ἔσταως) ἔστῶς, (κλήις, κλήις) κλείς.

5) Στις σύνθετες λέξεις ο τόνος κανονικά ανεβαίνει ως την τελευταία συλλαβή του πρώτου συνθετικού, αν επιτρέπει η λήγουσα: (σοφός) πάνσοφος, (πόλις) ἀκρόπολις, μεγαλόπολις, (πῆχυς) εἰκοσάπηχυς· (ἐλθὲ) ἄπελθε, (δός) ἀπόδος· (φρήν) ὁ μεγαλόφρων, τὸ μεγαλόφρον (βλ. § 432).